

BÚI MÁ VINNA Á TRØLLINUM

Í ævintýrinum mást tú vinna á trøllinum. Hjá mær er tað tunglyndi, sigur Búi Egason Dam, sum helt seg missa alt, tá tunglyndi rakti hann

DANJAL AV RANA

Framtíðin sá ljós út hjá Búa Egason Dam. Sum tónleikarin Budam var hann sera væl umtóktur. Gravgangur var eftir at síggja hann framføra vælumtóktu ævintýraferðirnar saman við Dánjali á Neystabø. Sum ein av tveimum í øllum ríkinum, var hann júst sloppin inn á leikstjóraútbúgvingina hjá Statens Teaterhøjskole. Og so var hann vorðin pápi. Tó so, kanska var tað alt hetta, sum útløysti tað svarta holið, sum bráðliga slúkti hann við húð og hár.

Búi Egason Dam hevur áður skrivað, at hesa tíðina, tá tunglyndi rakti hann, kendi hann seg nøkunlunda sum Dante, tá hann trein inn um portur Helvitis, og mátti lata alla vón liggja eftiruttanfyri.

– Eg havi altíð leitað eftir onkrum, sigur hann, nú hann situr yvir av mær. Fyrst í fótólí, men ein rygg-skaði gjørdi, at eg mátti gevast við honum. Síðani legði eg mín alsk á tónleikin. Hann greiðir frá, at hann, beint eftir fólaskúlan, spældi í einum bólki, sum æt Ivory, saman við Eivør Pálsdóttir, Mikael Blak og Brandi Jacobsen.

– Serliga eg og Brandur leitaðu nógv hesa tíðina, løsu nógv og

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Eg havi altíð leitað eftir onkrum. Fyrst í fótólí, síðani í tónleiki»

tosaðu nógv saman um, hvør mein- ingin við lívinum mundi vera, hvat menniskjanáttúran var og so framvegis, alt meðan vit søktu nøktan í tónleikinum, greiðir Búi Egason Dam frá. John Purcell undirvísti

teimum í Ivory um hetta mundi.

– Hetta var ein sera myndandi tíð, og John Purcell opnaði eisini áskoðan okkara fyri tí andaliga. Tað vóru løtur, tá vit spældu, at vit upplivdu nakað uttan fyri okkum sjálvi, eina løtu, har alt varð sameint, og eg helt, eg hevði funnið tað, eg leitaði eftir, greiðir hann frá.

Mátti geva upp dreymin

Sum 23 ára gamal flutti Búi Egason Dam til Cuba fyri at læra seg at spæla gitara enn betri. Tað gekk tó ikki long tíð, áðrenn hann mátti gevast, tí hann fekk gø í hendurnar. Skuffaður og illur flutti hann fyrst til Íslands og síðani niðan í fjøllini í Spania, har hann búði sum einabúgvi í eitt hálvt ár. Nærmasta bygðin var hálvan tíma burtur, til gongu.

– Í tvey ár royndi eg at fáa hendurnar at virka, sum tær skuldu aftur, men eg mátti til endans geva upp og koma til sættis við, at hasin dreymurin var farin, sigur hann.

– Í Spania fann eg so nakað aftur frá mínum barndómi. Tað teatralska, sum eg var uppvoksin við, gjøgnum sjónleikaryrkið hjá foreldrum mínum, stakk upp í mær, samstundis sum eg byrjaði at syngja. Tónleikin elsaði eg enn, tó at eg ikki sjálvur kundi spæla longur. Tað var í hesi tíðini, at eg byrjaði at skriva sangir til

Budam, greiðir Búi Egason Dam frá.

Tó so, heldur ikki hetta skuldi vara, og í 2011 byrjaði røddin at svíkja, so hann mátti gevast við sanginum eisini.

Gentan uttan hendur

– Lat meg siga tær eina søgu, sigur Búi, brettir sær á, og fortelur mær ævintýrið um gentuna uttan hendur.

Ein mylnari var komin í trong kor, men møtti ein dagin einum fremmandum, ið lovaði at gera hann ríkan, um bara hann vildi geva sær tað, ið stóð aftanfyri mylluna.

– Aftanfyri mylluna stendur einars eitt gamalt súreplatræ, hugsaði maðurin og segði so við hin fremmanda, at gaman í, tú skalt fáa tað.

Heimafturkomin møtti hann konuni, sum undraðist á, at alt heimið bráðliga fleyt yvir av øllum góðum, og at tey bæði gingu klødd í finasta skráð. Mylnarin greiddi frá, hvat hent var, men tá gjørdist konan frá sær sjálvari.

– Hatta var djævulin, segði hon við mannin. Hann meinti ikki við súreplatræið, men við dóttir okkara,

Framhald á næstu síðu